

דברי זיכרון לרב מעלה גלינסקי זצ"ל

הספד תפקידו לעורר לבכי, ואכן בכי רב אנו בוכים על רב מעלה ז"ל. שעות ספורות אחר פטירתו בשרו לי את בשורת האויב, ומיד נקראתי לספוד לו בהלוויה. שם הבעתי בהלם, בנהמת הלב, את הכאב ואת הצער הגדול. נתתי ביטוי לצערי האישי, לכאב הגדול שלי. זכינו, וזכיתי אני באופן אישי, שהרב מעלה פעל בניהולה הרוחני והארגוני של ישיבת שעלבים שנים רבות יד ביד עמי, ואני לא יכול לפרט כאן את כל הקשרים שהיו לי עמו; אחד הבנים בשבעה אמר לי: "אתה אחד מבני המשפחה"...

ר' מעלה היה פעיל כמחנך, כמנהל, וכמי שמביא את התלמידים מחו"ל לישיבה ודואג לקשרי הישיבה שם. קשה לתאר את ההיקפים הרבים של פעולותיו. תוך כדי העבודה הוא נסע לרוסיה בתקופה שמסך הברזל היה עדיין סגור, כאשר הנסיעה הייתה קשה ואף מסוכנת, כדי להפיץ שם תורה ויהדות וחיבת ארץ ישראל.

ברצוני להדגיש נקודה אחת באישיותו המיוחדת. קורות החיים של האדם הם עדיין לא האדם עצמו. קורות החיים והמפעלים שאדם פעל ועשה כל זה עדיין לא 'הוא'. מי היה הרב גלינסקי? הוא היה רב בן רב, למדן, מנהיג קהילה שהתחנך בישיבת ר' יעקב יוסף בניו יורק. הלמדנות הליטאית באה לו מאביו. מצד אמו הוא היה נכד לר' אפרים זלמן הלפרין, ומשם באה החסידות - חסידות טשורטקוב, ומשם בא הדחף לפעילות ציבורית בענייני קדושה. וכל זה נכנס לכפיפה אחת. את ה'כפיפה' האחת הזו אני רוצה להבין; 'איש על דגלו' כתוב בפרשה - וכאן מדובר על הרבה מאוד דגלים יחד! השילוב הזה היה הצד המקסים באישיותו של הרב גלינסקי. בעולם הכימיה יש תערובת ויש תרכובת. תערובת היא עירוב והצמדה של חומרים שכל אחד מהם נשאר מה שהוא היה, ובתרכובת החומרים מתחברים יחד והופכים לחומר אחר, המולקולות עצמן משתנות ונוצר חומר חדש. מה היה ר' מעלה? תערובת או תרכובת? כשאני רואה מול עיניי את ר' מעלה פועל, עושה, מדבר, מנהל - זוהי תרכובת, אישיות אחת; אבל כשהוא מדבר חסידות - זהו ליטוואק שמדבר חסידות, וכשהוא מדבר ציונות - זהו חסיד שמדבר ציונות, וכך בכל הדברים שעשה. אדם שהוא גם זה וגם זה וגם זה - והוא אחד, את המקורות הוא לא שינה - ובכל זאת יצר לעצמו אישיות מיוחדת. ומיוחדות כזאת תיתכן רק במי שהוא דובר אמת בלבבו. זכיתי להיות בחברתו שנים, בהזדמנויות שונות ובמצבים שונים, גם במצבים לא כל כך נעימים. היסוד שלו היה 'דובר אמת בלבבו'. ההצלחה וההשפעה שלו נבעו מזה. הוא היה גם זה וגם זה וגם זה - וגם אדם שלם מיוחד בפני עצמו. זה המיוחד שבו!

ברצוני להתייחס לדבר מרכזי נוסף, מידת הכרת הטוב. המכיר טובה נותן תמורה לטובה שהיא קיבל, וכך ראוי לעשות; אבל המידה היא הכרת הטוב, שיש להכיר את הטוב. הרב דסלר כותב: "הנותן ירגיש בלבבו אשר לא יחפוץ במתנות חנם, כי שאיפתו היא רק ליתן ולא למשוך אליו הדברים שהם חוץ ממנו. על כן כשיגיע אליו דבר מאת רעהו יבער בו הרצון לשלם עבורו, ואם לא יוכל לעשות זאת - לבו ירגיש בחובת התשלום". הכרת הטוב היא עצם ההכרה שקיבלתי, ומההכרה הזו נובעת הרגשת המחויבות, ומכך נגזרות ההתנהגויות המתאימות; אבל מתחילה דרוש שתהיה הכרה של הטוב שקיבלתי. בהערות של הרב קוק לסידור הוא כותב כך: "בתכלית הברכה יש עיקר להבליט ביתר כוח הכרת הטובה שהיא היסוד של האדם הרוחני והגשמי במוסריותו, על כן אורח מברך כדי שיברך לבעל הבית"... הכרת הטוב שבני השיבה מרגישים כלפי הרב גלינסקי, ובוודאי הכרת הטוב שאני מרגיש, הם מעבר למה שאנו יכולים להשיב כתמורה לדברים האדירים שהרב מעלה היטיב עמנו, והוא עשה זאת בלב שלם. כולנו מלאים בהכרת הטוב לרב גלינסקי זצ"ל.

ונקודה אחת נוספת: "אין עושים נשמות לצדיקים, דבריהם הם זיכרונם". כשהקמנו את תוכנית "שעל" להכנת רבנים לתפקידי רבנות קהילה בחו"ל אמר לי הרב גלינסקי: "הם צריכים לדעת לדבר! יש להכין אותם שידעו מה לעשות, ובעיקר שידעו לדבר". והוא היה אומן הדיבור, הוא ידע איך מדברים. במליצה של אמת אומר: **דבריו** של הרב גלינסקי הם זיכרונותיו - איך לדבר, מה לדבר, בפני מי לדבר.

תהא נפשו של אהובי הרב מעלה זצ"ל צרורה בצרור החיים שלנו כאן, מוקירי ואוהביו והמכירים לו טובה, ובצרור החיים שלו שם בעולם הבא.

דבריהם הם זיכרונם - היינו מה שדברו והוכיחו לעם להיטיב אחריתם והרבו בעלי תשובה ומעשים טובים... כל אלו שנשפעו על ידו ועושים מצוות ומעשים טובים - מעשיהם מתייחסים אליו. וזה מה שכתב הנביא זכריה **יְנַתְּתִי לְךָ מִהֲלָכִים בֵּין הָעַמִּים הָאֵלֶּה**, שהצדיק גם אחר פטירתו לבית עולמו הוא בבחינת 'הולך', מכח המצוות הנעשות בעולם הזה בזכות השפעתו.

שו"ת דברי יציב יו"ד סי' רכו